

Неделя 17 след Неделя подир Въздвижение — на Блудния Син

(4. Февруари 2007 г.)

Апостолско четиво

ПЪРВО ПОСЛАНИЕ НА СВЕТИ АПОСТОЛ ПАВЛА ДО КОРИНТИЯНИ, ГЛАВА 6

12. Всичко ми е позволено, ала не всичко е полезно; всичко ми е позволено, но няма да бъда аз обладан от нещо. 13. Храната е за корема, и коремът за храната; но Бог ще погуби и едното и другото. Ала тялото не е за блудство, а за Господа, а Господ - за тялото. 14. Бог и Господа възкреси, и нас ще възкреси със силата Си. 15. Нима не знаете, че телата ви са Христови членове? И тъй, да взема ли членовете на Христа и да ги направя членове на блудница? Съвсем не! 16. Или не знаете, че, който се съединява с блудница, става едно тяло с нея? Защото казано е: "ще бъдат двамата една плът". 17. А който се съединява с Господа, един дух е с Него. 18. Избягвайте блудството; всеки грях, що прави човек, е извън тялото, а блудникът против собственото си тяло греша. 19. Или не знаете, че тялото ви е храм на Духа Светаго, Който живее във вас и Когото имате от Бога, и че не принадлежите на себе си? 20. Защото вие сте скъпо купени. Затова прославете Бога в телата си и в душите си, които са Божи.

Евангелско четиво

ОТ ЛУКА СВЕТО ЕВАНГЕЛИЕ, ГЛАВА 15

11. И още каза: един човек имаше двама сина; 12. и по-младият от тях рече на баща си: татко, дай ми дела, който ми се пада от имота. И бащата им раздели имота. 13. Не след много дни, младият син, като събра всичко, отиде в далечна страна, и там прахоса имота си, като живееше разпътно. 14. А след като той разпиля всичко, настана голям глад в оная страна, и той изпадна в нужда; 15. и отиде та се пристави у одного от жителите на оная страна, а тоя го прати по земите си да пасе свини; 16. и той бе петимен да напълни корема си с рожкове, що свините ядяха, но никой не му даваше. 17. А като дойде в себе си, рече: колко наемници у баща ми имат в изобилие хляб, пък аз от глад умирам! 18. Ще стана и ще отида при баща си и ще му река: татко, съгреших против небето и пред тебе, 19. и не съм вече достоен да се нарека твой син; направи ме като един от наемниците си. 20. И стана, та отиде при баща си. И когато беше още далеч, видя го баща му, и му домиля; и като се затече, хвърли се на шията му и го обцелува. 21. А синът му рече: татко, съгреших против небето и пред тебе, и не съм вече достоен да се нарека твой син. 22. А бащата рече на слугите си: изнесете най-хубавата премяна и го облечете, и дайте пръстен на ръката му и обуца на нозете; 23. па докарайте и заколете угоеното теле: нека ядем и се веселим, 24. защото тоя мой син мъртъв беше, и оживя, изгубен беше и се намери. И взеха да се веселят. 25. А по-старият му син беше на нива; и на връщане, като наближи до къщи, чу песни и игри; 26. и като повика одного от слугите, попита: що е това? 27. Той му рече: брат ти си дойде, и баща ти закла угоеното теле, защото го прие здрав. 28. Той се разсърди, и не искаше да влезе. А баща му излезе и го канеше. 29. Но той отговори на баща си и рече: ето, аз толкова години ти служа, и ни веднъж твоя заповед не престъпих; и мене никога дори козле не си дал, за да се повеселя с приятелите си; 30. а като дойде тоя ти син, който прахоса имота ти с блудници, за него ти закла угоеното теле. 31. А той му рече: чедо, ти си винаги с мене, и всичко мое е твое; 32. а трябваше да се зарадваме и развеселим затова, че тоя ти брат мъртъв беше, и оживя, изгубен беше, и се намери.

Символ на вярата (по време на литургия се чете заедно от всички богомолци)

1. Вярвам в един Бог Отец, Вседържител, Творец на небето и земята, на всичко видимо и невидимо.
2. И в един Господ Исус Христос, Сина Божий, Единородния, Който е роден от Отца преди всички векове: Светлина от Светлина, Бог истинен от Бог истинен, роден, несътворен, единосъщен с Отца, и чрез Когото всичко е станало. 3. Който заради нас, човеците, и заради нашето спасение слезе от небесата и се възплъти от Духа Светаго и Дева Мария и стана човек. 4. И бе разпнат за нас при Понтия Пилата, и страда, и бе погребан.
5. И възкръсна в третия ден, според Писанията. 6. И възлезе на небесата и седи отдясно на Отца.
7. И пак ще дойде със слава да съди живи и мъртви и царството Му не ще има край.
8. И в Духа Светаго, Господа, Животоворящия, който от Отца изхожда, Комуто се покланяме и го славим наравно с Отца и Сина, и Който е говорил чрез пророците.
9. В едната, света, вселенска (съборна) и апостолска Църква.
10. Изповядвам едно кръщение за опрощаване на греховете. 11. Чакам възкресение на мъртвите.
12. И живот в бъдещия век! Амин.

Господня молитва (по време на литургия се чете заедно от всички)

Отче наш, Който си на небесата! Да се свети Твоето име; да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на небето, тъй и на земята; насъщния ни хляб дай ни днес; и прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на длъжниците си; и не въведи нас в изкушение, но избави ни от лукавия; (защото Твое е царството, и силата, и славата векови.) Амин.

Молитва към Светия Дух

Царю небесни, Утешителю,
Дух на Истината,
Който си навсякъде и всичко изпълваш,
Сърковице на благата и Подателю на живота,
дойди и се всели в нас
и ни очисти от всяка сквернота
и спаси, Благий, нашите души.

Иисусова молитва

Господи Исусе Христе, Сине Божий,
помилуй мене грешния.

«Моли се така, като потопиш ума в сърцето си. Това ще укроти неспирните помисли и ще ти даде сила да управляваш движенията на душата си.»
св. Теофан Затворник

Тълкуване на «Отче Наш» според св. Йоан Касиан

Беседа 9: За молитвата

Автор: св. Йоан Касиан – Римлянин († 435 г.)

[...] 202. Подир тези четири вида молитви следва едно възвишено молитвено състояние, което се състои в съзерцание на Бога и в пламенна любов към Него. Тогава нашият ум, обзет и проникнат от тази любов, беседва с Господа в близост и особена искреност.

Господнята молитва **"Отче наш..."** (Мат. 6:9-13) ни внушава, че ние трябва грижливо да търсим това състояние. Ние казваме "Отче наш" и като изповядваме така Бога като Владика на вселената и наш Отец, заедно с това изповядваме и че сме изведени от състояние на робство и сме приближени до Бога в качеството на осиновени Негови чеда.

Като добавяме след това: **"Който си на небесата"**, изявяваме готовност напълно да се отвърнем от привързаността си към сегашния земен живот като към живот страннически и отдалечаващ ни далеч от Него и напротив, с най-голямо желание да се стремим към онази област, където Той обитава, и да не си позволяваме нищо такова, което ни прави недостойни за това възвишено осиновяване и ни лишава, като незаконни деца, от Отческото наследство, подлагайки ни на пълната строгост на праведния Съд.

Достигнали тази тъй висока степен на синове Божии, ние трябва да горим от такава синовна любов към Бога, че да не търсим вече своята полза, а всецяло да желаем Неговата слава - славата на нашия Отец, като Му казваме: **"Да се свети Твоето Име."** С това ние засвидетелствуваме, че цялото наше желание и цялата ни радост е славата на нашия Отец - да бъде прославяно, благоговейно почитано и покланяемо преславно Му име.

Втората просба на очистения ум е прошениято: **"Да дойде Твоето Царство."** Царството на Отца ни, онова Царство, с което Христос царува в Светиите тогава, когато, след като се отнеме властта на дявола и се изгонят страстите от сърцата ни, Бог започва да господарствува в нас чрез благоуханието на добродетелите; или онова Царство, което в определено време е обещано на всички свършени и на чедата Божии, на които Христос ще каже: "Дойдете вие, благословените на Отца Ми, наследете Царството, приготвено вам от създание мира" (Мат. 25:34).

Третата, присъща на синовете Божии просба гласи: **"Да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята."** Това значи: да бъдат човеците подобни на Ангелите и както онези изпълняват волята Божия на небето, така и живеещите на земята да вършат не своята, а Неговата воля. Това значи още: Нека всичко в живота ни да става по Твоята воля! На Тебе, Господи, предаваме участта си, като вярваме, че всичко - и щастливо, и нещастно - Ти устройваш за наше благо, и се грижиш повече за нашето спасение, отколкото самите ние.

По-нататък: **"Насъщния ни хляб дай ни днес."** Насъщен - еpiousion - над-същен, по-висш от всички същности - какъвто може да бъде само Хлябът, слязъл от небесата (Ин. 6:41). Като казваме "днес", ние показваме, че вчерашното му вкушване не е достатъчно, ако той не ни бъде преподаден и сега. Трябва да се убедим, че Той ни е нужен всекидневно, и по всяко време да изливаме тази молитва, тъй като няма ден, в който да не бъде необходимо да укрепяваме сърцето на вътрешния си човек чрез приемане и вкушване на този Хляб. (т.е. редовното приемане на св. Причастие по време на св. Литургия – бел. ред.)

"И прости ни дълговете ни, както и ние прощаваме на длъжниците си." Милостивият Господ обещава прошка на нашите грехове, ако сами ние покажем пример на прощаване към нашите братя: "Прости нам, както и ние прощаваме." Очевидно е, че с надежда в тази молитва може да проси за прошка с дръзновение само този, който сам е простил на своите длъжници. А пък онзи, който от цялото си сърце не прости на съгрешаващия против него свой брат, такъв ще си изпросва не помилване, а осъждане. Защото, ако тази му молитва бъде чута, то съответно на примера му какво друго трябва да последва, ако не неумолим гняв и неотменимо определение на наказание. "Съдът ще бъде безмилостен за оногава, който не е показал милост" (Иак. 2:13).

"И не ни въвеждай в изкушение". Като си спомняме думите на св. ап. Иаков: "Блажен е оня човек, който търпи изкушение" (1:12) ние трябва да разбираме тези думи от молитвата не в смисъл "не допускай никога да бъдем изкушавани", а в смисъл "не допускай да бъдем победени в изкушението". Иов бил изкушаван, но не бил въведен в изкушение, защото с Божията помощ "Нищо неразумно не изрече за Бога" (Иов. 1:22) и не осквернил устата си с богохулен ропот, към какъвто искал да го привлече изкусителят. Изкушаван бил и Авраам, изкушаван бил и Йосиф, но както единият, така и другият не били въведени в изкушение, защото никой от тях не изпълнил волята на изкусителя.

"Но избави ни от лукавия" - т.е. не допускай да бъдем изкушени от дявола пряко нашите сили, но заедно с изкушението да ни дадеш и изход, за да можем да претърпим (1 Кор. 10:13).

203. При все че приведената молитва, бидейки изречена от Самия Господ, съдържа в себе си цялата пълнота на молитвено съвършенство, все пак Господ привежда още по-близо Своите угодници - до най-възвишеното състояние, за което споменахме - до онази пламенна, позната и изпитана от твърде малцина и дори бих казал - неизразима молитва, която, задминавайки всяко човешко понятие, се изразява не чрез гласен звук, не чрез движението на езика и произнасянето на някакви думи. Нея умът, озарен от изливането на онази небесна светлина, изразява не чрез слабата човешка реч, но събрал чувствата, излива я от себе си неудържимо като от някакъв преизобилан извор и някак неизречено я отправя направо към Господа, като изявява в този най-кратък миг от време онова, което, дошъл после на себе си, не е в състояние нито с дума да изрече, нито с мисъл да проследи. [...]

Из «Обозрение на духовната битка», изд. Тавор (взето от www.pravoslavieto.com)